

BOGOLJUB

V TUJINI

Štev. 19., Leto III. VESKITEDENIK Nedelja, 9. maja 1948.

DOBRO JE ZA VAS, DA GREM

Jezus je zapustil apostole, odšel je v nebo. Sredi poganškega sveta jih je pustil, sredi sovražnikov, ki jih bodo preganjali, zapirali, mučili, umorili. In vendar jim pravi: Dobro je za vas, da grem. Teško razume slaba človeška pamet, kako bi to moglo biti dobro. Vendar se skušajmo v to misel poglobiti.

Apostoli so bili navezani na Jezusovo človeško osebnost. Dokler je bilo Njegovo človeško telo pri njih, so bili močni, pogumni, pripravljeni zanj storiti vse. Kar pomislimo na sv. Petra, kako mu je zatrjeval, da gre zanj tudi v smrt. Kakor hitro pa se je njegovo človeško telo odmaknilo izpred njih oči, so začeli pešati, omahovati in padati. Taka navezanost in ljubezen seveda ne mo-

re biti popolna. Je preveč človeška. Človek išče pri tem sebe. Jezus pa hoče, da apostoli v svoji ljubezni do njega sebe popolnoma pozabijo. Zato pravi, da je dobro, da gre od njih, da se njih ljubezen izčisti, poglobi in prekali. Poslal jim bo po sv. Duhu obilico potrebnih milosti, da se v njih dušah to dovrši.

Tudi naša ljubezen in navezanost na Boga in vero največkrat boleha na tem. Zato, ker nam vera daje tolažbo, notranje zadovoljstvo, mirno, srečno življenje, zato, ker druge ljudi blaži in dela bolj človeške, smo navezani na Boga. Saj je to čisto v redu in prav, če popolna taka ljubezen do Boga ni. Zato jo Bog prečiščuje in pogloblja. Tudi od nas se je nekako ločil in nas zapustil. Saj se zdi, da je nad narodom in skoro nad vsem človeštvom zavlada moč satanova. Nikjer ni žarka svetlobe boljših časov. Vendar glejmo te žalostne čase v luči Vnebohoda Jezusovega. "Dobro je za vas, da grem." Če bo naša vera podprta z obilnejšimi milostmi Sv. Duha, to preizkušnjo prenesla, bo naša ljubezen le povečana in prečiščena. Sedaj gremo za Bogom in vero, ne ker je to prijetno, ker nudi tolažbo in zadovoljstvo, ampak izključno zato, ker smo izbrali Boga za svoj delež. - Naša ljubezen ni nič sebična, ker nobene koristi za telo od tega nima, zato postaja vedno lepša in popolnejša. In to hoče Bog, zato je za nas dobro.

Jezus gre za nas pripraviti prostor. Pokaže pa pot, po kateri bomo svoj, v nebesih pripravljeni prostor, dosegli. Gre v nebesa iz Oljske gore. Iz kraja, kjer je trpel najhujše duševne muke,

kjer je potil krvavi pot, kjer ga je Juda izdal, kjer so ga uklenili kot najslabšega zločinca. To je pot kristjana, ki potuje proti nebu. Pot trpljenja dušnega in telesnega, pot zapuščenosti in preganjanstva. Ob koncu te poti pa je velika, sijajna skrivnost, vendar obenem tudi resnica: naše vnebovzetje. Tako velika in močna je ta resnica, da je pomagala že milijonom kristjanov preko najhujših težav, preko najstrašnejšega trpljenja in muk, ker so gledali v trpljenju in mukah ne le Oljsko goro krvavega potu, ampak tudi Oljsko goro Vnebohoda.

Tudi nam naj bo Vnebohod pobuda za nesebično ljubezen do Boga, moč v trpljenju in pregnanstvu, saj nam kaže plačilo vsega tega: prostor v nebesih, ki nam ga je šel Jezus pripraviti.

DAR ZA MAJNIK

Marija je stopila
na zemljo iz višav,
narava cvetja siplje
za majnik ji v pozdrav.

Spet se k beguncem sklanja
Kraljica majniška
z ljubeznijo napaja
vsa srca žalostna.

Spet majniški oltarji
ozaljšani žare,
spet šmarnice v dobravi
Mariji v čast dehte.

Kaj pa za majnik dali
Mariji bomo mi? -
Naj naša srca bodo,
oltarji šmarnični!

OB PRVEM SVETEM OBHAJILU

Eden najlepših spominov, ki segajo v otroška leta, je spomin na prvo sveto obhajilo. Ko leto za letom gledam pred seboj gručo nedolžnih otrok, ki jim iz oči in zardelih lic sije nepopisna sreča in angelsko veselje, kako nestrpno, napol radovedno, napol boječe pričakujejo božjega Zenina, ko s sklenjenimi ročicami v belih oblekah z venčkom v laseh ali s kromkom na prsih pristopajo k mizi Gospodovi - mi nehote v duši vstaja vprašanje: "Gospod, koliko od teh malih bo čez 5, 10 ali 15 let še tako Tvojih? Koliko izmed teh bo ohranilo čistost srca in ti bodo zvesto služili?"

Danes so bela in čista njihova oblačila, še lepša so njihova srca, polna milosti in ljubezni, vsa pripravljena Zate goreti. Hudobija sveta še ni zajela njihovih src, čiste in lepe so njihove duše. Bog, oče ljubezni in Ljubezen sama, ohrani jih čiste, da Te bodo nekoč gledali v nebeškem kraljestvu.

Dekle, kako ti vrednotiš čistost? Kaj ti pomeni?

Čistost je angelska čednost, poživljajoča, blesteča, plemenita in od Boga posebno obdarjena. Čistost dela iz človeka angela, nečisti greh nas ponižuje, da smo podobni živini. "Angelska čednost je srečnejša, človeška je močnejša", - pravi sv. Bernard. Človek ima to prednost, da rešuje svojo čast s slavo bojov in zmag nad mesom, ki hoče zatirati duha.

Čistost je poživljajoča čednost. Ohranja življenje naše duše in telesa, kakor ohranja olje luč v svetilki. Nečisti greh pa v kratkem času izčrpa in razdere tudi najmočnejše življenjske sile.

Čistost je blesteča čednost. Osvobodila duha in ga usposobi za umsko delo. Kakor čiste in prozorne vode natančno pokažejo podobne stvari, ki so ob njih, tako čista duša ohrani svetlo predstavo večnih načel. Živo in globoko spoznava Boga, povsod vidi Boga, ne le v verskih resnicah, temveč tudi v odprti knjigi sveta in narave, kjer

so zapisane njegove neskončne popolnosti.

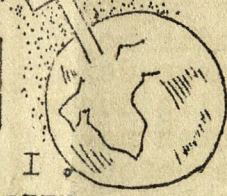
Čistost je plemenita in velikodušna. Očisti ljubezen in razširi srce, je zmožna odpovedi in žrtev, iz katerih se rode velike ustanove telesnih in duhovnih del usmiljenja. Nečisti greh pa vsa čustva obrača na strašni "jaz", ki se žrtvuje samo za svoj užitek.

Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali. Kako lep je čisti rod, kako blagoslovljen, kako močan in nezlomljiv.

Čistost je pač najlepša čednost, pa tudi najbolj občutljiva, nežna in najbolj napadana čednost. Zapeljivost sveta in naše strasti nas vsak dan pehajo v nevarnost, da čistost izgubimo. Zato bodimo pozorne. Varujmo svojo čistost s tem, da bdimo nad čuti, ki so vedno odprta okna, skozi katera prihaja smrt.

Same sebi ne smemo verjeti, ker nimamo dovolj milosti in ne razuma. Našo čistost nam reši samo beg pred nevarnostmi. V tujni bodo nevarnosti velike. O njih smo že dosti govorile. V begu je rešitev! Tudi če moraš pustiti zato ugodno službo - beži! Tudi če bi morala zato trpeti revščino in lakoto - beži! Tvoja čistost je več vredna kot vse bogastvo in udobje sveta. Beži pred zabavami, ki bi bile tvoji čistosti nevarne, beži pred ljubeznijo, ki bi te lahko pogubila. Upri se že v prvih trenutkih skušnjave z odkrito odločnostjo in neupogljivo močjo. Pred vsem pa v nevarnosti goreče moli k Jezusu, ki je prijatelj čistih src in sv. Devici, brezmadežni Materi.

KATOLIŠKI MISIJSKI

MISIJSKI

T E M E L J I . P O M I S I J O N S K E M S V E T U

Takoj pride pomislek: oni imajo pogansko omiko, v taki zemlji pač ne more uspevati Kristusova Cerkev. Res je, da sta omika in poganska vera tako med seboj povezani, da jih je včasih težko ločiti. Spet je pa res, da Cerkev ne sme delati tega, kar so mislili nekateri, da bi namreč vzeli Kitajcem kitajsko omiko in vero in oboje nadomestili s krščanstvom in evropsko omiko. S tem bi zagrešili veliko napak! Delali bi proti božji volji, ki hoče, da vsak narod ohrani vse, kar je njemu svojskega, torej vso omiko. In v prav tisto narodno svojino je treba vsaditi in utrditi Cerkev. Goto pa je treba iz tiste omike odstraniti vse, kar je poganskega in to nadomestiti s krščanstvom. To delo je morda najtežje in zahteva največ truda in časa. Kajti zavedati se moramo, da imajo nekateri narodi starodavno visoko omiko, ki jo ljubijo, ki jo ljubijo kot mi ljubimo svoje narodne posebnosti. Tedaj bo treba to omiko očistiti zmot ter prepojititi s krščansko miselnostjo.

Le tako bo mogla Cerkev pognati korenine v tisti narod. Zajela bo vse družabno in zasebno življenje, s krščanskimi načeli bo uredila gospodarstvo, družinsko življenje, modroslovje, umetnost

INDIJSKA PESNICA Sarojini Naidu je ob priliki oklica neodvisne Indije v parlamentu častitala "vsem tistim ženam, ki prihajajo iz tujih dežel, sprejemajo prosto voljno nase življenje žrtve in uboštva ter se predajo jo nesebičnemu delu za najrevnejše Indijce v vseh delih domovine..."

"KITAJSKI BIBLIČNI INSTITUT" v Pekingju /Domus franciscana/ je za Frančiškov praznik lanskega leta /4.okt./ izdal prvo knjigo stare zaveze v kitajskem jeziku, psalme.

Letos bo izšel "Liber Sapientiae", naslednje leto vseh prvih pet Mozsovih knjig. Težavno in natančno delo vodi p. Gabriel Marija Allegra OFM, pomagajo pa mu štiri frančiškanski patri domačini.

itd. S svojo navzočnostjo bo posve-tila vse življenje tistega naroda. To je bolj važno kot pridobivanje posameznikov. Če n. pr.: Cerkev spreobrne le tretjino kakega naroda, bo s tem že dosti utrjena, saj bosta drugi dve tretjini že vedeli, da živi sredi med njimi že katoliška Cerkev. Če bi pa kljub tolikemu številu vernikov Cerkev ne prodrla v narod, če bi si ne naredila kulturne obleke tistega naroda, bi ostala tujka in bi zato ne bila ukoreninjena prav v tisti narod; misijonsko vprašanje bi torej ne bilo rešeno.

Iz tega pa že samo po sebi sledi tretje, da mora biti novoustanovljena Cerkev toliko utrjena, da bo lahko samostojno živela. Doseči mora toliko moč, da ne bo potrebovala pomoči od zunaj iz krščanskih dežel in bo mogla sama prekvasiti vse poganske mase, v katerih živi. Kadar bo toliko močna, bo tam misijonsko delo končano, ker bo misijonski cilj dosežen, Cerkev bo utrjena v tistem narodu. Takrat bo pa naloga te novoustanovljene Cerkve, da spreobrača ostale pogane, kar pa ni več misijonsko delo, ampak drugo poslanstvo Cerkve: vodstvo ljudi k zveličanju. Saj smo rekli, da je po mnenju Cerkve misijonsko delo le to, da se Cerkev presadi tja, kjer je še ni. Presajena pa je, če je, po besedah Pija XI. ustanovljena in utrjena. Ne sme nas motiti, da so tam še pogani. Saj so tudi pri nas, samo s to razliko, da so tam "stari" pogani, pri nas pa novi. In kakor delo za spreobrnjenje novih poganov ni misijonsko delo, tako tudi v misijonih delo Cerkve, ki je že tam utrjena kot pri nas, pa čeprav je delo za spreobrnjenje starih poganov, ni misijonsko delo, ampak redno dušno pastirstvo.

A s tem še nismo povedali vsega.

Da bo misijonsko delo res dopolnjeno ali da bo Cerkev res utrjena v kakšnem narodu, mora imeti ta novoustanovljena Cerkev vse tiste pravine, iz katerih se je nekdanj pri nas razvila in iz katerih vidna Cerkev še danes obstoji: domače ljudstvo in duhovnike iz vseh pokrajin, domače redovnice in redovnice. Ali kakor z drugimi besedami pravi pismo Kongregacije Propagande z dne 20. maja

K i t a j s k e M U - M U

Na Kitajskem se redovne sestre in misijonske pomočnice imenujejo mu - mu. "Mu" pomeni mater. S podvojitvijo besede "mu" hočejo tem duhovnim materam izraziti le spoštovanje, v nasprotju s telesnimi materami, ki so samo "mu".

V Sanghaju, velikem obmorskem mestu Vzhoda, sta dve veliki misijonski sirotišnici, ena z imenom sv. Jožefa, druga pa Sv. Družine. V teh dveh domovih ljubezni je bilo v enem samem letu 3435 kitajskih otrok pred smrtjo krščenih.

Število krstov je odvisno od letnih časov in od krutih nalezljivih boleznih, ki pač tedaj divjajo. Zgodilo se je že, da je bilo v 2 urah 24 krstov.

Zanimiv je tale odstavek iz nekega pisma bolniške sestre.

Skoraj neumljivo je, da ljubi Bog večkrat uporablja celo hudiča, da nam otroke pošilja h krstu. To je tako:

K bolnemu otroku pokličejo kitajskega čarovnika, ki opravlja nad njim razna rokotrsta in sleparije, ki otrokove starše mnogo stanejo. Četudi se zelo trudi, ne more otroka ozdraviti in izjavi, da mora otrok umreti. Ko to obžalovanje ugotovi, svečano izreče:

"Pussah /duh/ hoče, da pokličete sestro."

Dasi se to lepo sliši, je to samo čarodejeva zvijača, ki bi vso odgovornost rad nam naprtil. Zato nima miru, dokler ne pride sestra. Večkrat se je že dogodilo, da jo je sam prišel klicat. Toda Bog in sveti angeli čujejo nad sestrami, ki imajo neomejeno zaupanje v božjo previdnost. Čudno: v štirih primerih od petih je mali umirajoči v nemajhno začudenje in sramoto čarodeju, ostal živ. Taka ozdravljanja navdajajo ljudi z zaupanjem do "mu - mu".

1923: "Ni mogoče reči, da je v ka-
kem narodu Cerkev ustanovljena, do-
kler ne živi samostojno, s svojimi
svetišči, s svojo lastno duhovščino,
s svojimi sredstvi, z enc besedo, do-
kler ne živi svojega lastnega življe-
nja".

Vse to je še potrebno, da
je Cerkev res utrjena in je misi-
jonsko delo dovršeno. O vseh teh zadevah bomo govorili v enem na-
slednjih poglavij. Pred nami je zdaj temeljito spoznanje: cilj mi-
sijonskega dela je presaditi Cerkev tja, kjer je še ni, nič več,
nič manj.

Zgodi se tudi, da tako kr-
ščen otrok nekaj mesecev po-
zneje za kolero ali iz dru-
gih vzrokov umre. V družini
nastane veliko žalovanje:
"Skoda, da nismo utegnili
poklicati "mu - mu".

+ + +

ODŠLI SO V NAROČJE DOBREGA PASTIRJA

Iz mariborske škofije so umrli lani in letos naslednji
duhovniki:

Leta 1947.:

Marzidovšek Jakob, upokojeni kurat, Št. Jurij ob južni
železnici, Feguč Ignacij, prefekt dijaškega semenišča, ubit na Hr-
vaškem. P a l u c Ignacij, kaplan pri sv. Antonu v Slovenskih Go-
ricah, umrl na posledicah aretacije. N a d r a h Ignacij, župnik
v Pušcavi, V o g r i n e c Anton, C e s t n i k Anton, profesor
v Celju, H ü t n e r Karol, T r i n k a v s Anton, župnik, Pame-
če, L a s b a c h e r Anton, župnik, Vojnik, B r a t u š e k Franc,
dekan, Svetinje, H o h n j e c Franc, župnik, B e z j a k Jože,
župnik, Zreče, Č i ž e k Jožef, dekan v Jarenini.

Leta 1948.:

V a j d a Julij, župnik v Rogaški Slatini, umrl v Zagre-
bu, F i c k o Karol, župnik v Markovcih v Prekmurju, O z v a t i č
Franc, župnik v Smartnem pri Celju, dr. Anton J e h a r t, bogo-
slovni profesor v Mariboru.

V Grahovem pri Cerknici je koncem februarja umrl dekan
cerkniške dekanije Alojzij W e s t e r.

Bog jim daj za njih delo za duše v teh težkih časih večno
plačilo.

BOG GRE ŠKOZI ŠTOLETJA

(Nadaljevanje)

Pod južnim soncem.

Pri tem vsa žaloigra Cerkve, od njenega začetka v prvi
cerkveni občini v Jeruzalemu do današnjega dne, ni nič drugega ka-
kor tisočkratno ponavljanje istega prizora. - Bežja Previdnost ohra-
nja in poživilja delo odrešenja tega sveta. - Bog - samo Bog je Sod-
nik in Rešenik sveta. Vloga človekova pri tem pa je samo vloga
služabnika, čoprav važna in častna, ker je človek samo oročje bož-
je, ni pa odločilna niti v dobrem niti v zlem za končni izid velike
božje žaloigre, katere delo je bilo završeno v krvavi kalvarijski
uri na Veliki petek.

To je osnovna resnica naše vere, ki nas - slabiče - varu-
je pred razočaranjem napolnjene s trdnim zaupanjem.

Delo Cerkve je bilo in bo, da v vedni pripravljenosti z

z ognjem ljubezni in z duhovnim mečem pravice dela za povzdigo božjega kraljestva na zemlji in v človeških dušah ter za obrambo proti zunanjim in notranjim sovražnikom nadčloveškega dela.

To se je posebno pokazalo v 5. in 6. stoletju, ko se je iz temeljev antičnega sveta na vogelnem kamnu svetega evanĝelija stvoril srednjeveški življenjski red. Tedaj je bilo videti, kakor, da so se vsi hudi duhovi vzhoda in zahoda zagnali proti krščanstvu, da bi ga s krivoverstvi, razkoli, vladoželjnostjo, pregrešnostjo in raznimi drugimi pritiski uničili - ali vsaj v delovanju onemogočili,

Nikjer pa protivljenje proti Cerkvi ni bilo tako jasno vidno, kakor v

usodi Cerkve v Afriki,

kjer se je morala boriti z največjimi težkočami. -

Dežela na severni obali Afrike je bila tedaj že popolnoma pod rimskim kulturnim vplivom. Po razdejanju Kartagine leta 146. pr. Kr. so si Rimljani utrdili posest onkraj morja. Dosledno so naselili deželo z rimskimi naseljenci in tako uvedli svoje navade in jezik. Rim pa ni deželi prinesel samo svoje omike; z rimsko kulturo se je tudi krščanstvu posrečilo "osvojiti" obširno Numidijo. Ze zadnje desetletje drugega stoletja se poroča o škofijski sinodi, katera se je bavila s cerkvenimi zadevami Afrike. Tertulijan pa naveda, da je leta 212. po Kr. skoraj vsako mesto nad polovico krščansko. Seveda moramo računati, da je bilo precej kristjanov v teh krajih, ki so prejeli krst iz dobičkaželjnosti, torej iz praktičnih nagibov, ker versko življenje tam ni bilo posebno vzpodbudno. Strupeno seme razkolništva in krivoverstva je pod vročim soncem Numidije zelo bohotno uspevalo. Vse to pa je prinašalo v občine vedni prepir in boj. Versko življenje ni bilo usidrano v duše in razraslo se je, da rabimo izraz - divja verska mlačnost, katero bi mogla ukrotiti samo dolga in vneta verska vzgoja.

Cerkev pa je tudi tu dokaj hitro, vsaj za nekaj časa premostila ovire, toda kmalu je završal preko pokrajine islamski vihar, ki je opustošil s trudom obdelano versko polje. Pa tudi v tem kratkem času so na peščenih afriških tleh izniknile mnoge osebnosti, ki so božjemu kraljestvu ostale zveste - in celo neustrašeno izpovedale svojo pravo vero, ter s tem postale svetli vzori mlade Cerkve v Severni Afriki. -

Zgodovina nam izpričuje o junaških ženah Feliciti in Perpetui, ki sta l. 200. po Kr. za Kristusa dali svoje življenje, dalje škof - mučenec Ciprijan - silni branilec cerkvene edinosti. Pa Tertulijan - nam najpomembnejši cerkveni pisatelj starega krščanskega kova, katerega smatrajo kot tvorca cerkvene latinščine.

Pred vsemi pa prednjači svetovno zgodovinski duševni velikan

Avrelij Avguštin

sveti škof starega numidijskega mesta Hippo. Njegovo delovanje postavlja krščanstvo proti petemu stoletju, na višek verskega življenja v Afriki. - V njem se tako izrazito zedinita delovanje krščanstva in duša afriškega človeka. Njegov verski pomen pa sega daleč v prihodnjost in izven mej njegove južne domovine.

Bil je najpomembnejši predstavnik grško - rimskega modroslovja, toda gnan po svojem srcu je našel Boga, zapustil slavo, prestopil v krščanstvo ter postal največji cerkveni učenik. Njemu je božja Previdnost zadala nalogo povezati "dobro" grško-rimske kulture s krščanstvom za povzdigo krščanskega srednjega veka. -

Potrebno je, da se z Avguštinovo osebo in njegovim delom bolj natančno spoznamo. (Dalje prihodnjic.)

božje-
oti zu-

POTA BOŽJA

Cilka pa je hotela postati njena iskrena prijateljica in se ji je hotela oddolžiti za njeno lepo zadržanje s tem, da ji je določila najlepše in najtežje solo - točke pri koncertu.

Francka je bila dobra in izvežbana pevka. Vedela je, da je koncert tako lepo pripravljen, da bo Cilka z njim dosegla najlepší uspeh. To ji pa ni šlo v račun.

Dan pred praznikom je poslala Cilki kratko obvestilo, da je bolna in da ne bo mogla nastopiti pri koncertu. Cilko je to silno zadelo, posebno še zato, ker se je po vasi že govorilo, da koncerta ne bo. Zalostna je bila pa tudi radi tega, ker se ji ni posrečilo, da bi spreobrnila zakrknjeno Franckino srce. Oba z očetom sta se takoj napotila h gospodu župniku. Tudi njega je stvar zelo razburila.

"Kaj naj storimo? Koncerta sedaj ne moremo odpovedati."

"Ali je sploh kak izhod? Kako misliš ukreniti, Cilka?"

"Samo en izhod je", je dejala Cilka.

"Da, samo en izhod je, in sicer v tem, da jaz sama prevzamem vse solo petje mesto Francke."

"Boš zmogla, Cilka? Lahko zjutraj oznanim, da se bo koncert vršil in da so govorice, ki se po vasi razširjajo, neresnične?" je dejal gospod župnik.

"Lahko. Brez skrbi" je samozavestno dejala Cilka.

Tako so odvrnili nevihto, ki je hotela uničiti vso lepo setev Cilkino in trud mladega pevskega zbora.

5.

Mali šmaren je bil letos za Veliko vas svečan praznik.

Od vseh strani se je zbralo mnogo ljubiteljev petja; predvsem je bila navzoča vsa domača fara, prihiteli so pa tudi pevci, pevke in pevovodje vseh okoliških bližnjih in tudi oddaljenih fara, ki jih je prignala radovednost, kaj zmore velikovaški pevski cerkveni zbor. Prihajali so pa tudi odlični gostje iz Ljubljane: pevci, pevovodje, mestnih fara, komponisti, gospodje stolnega kapitlja, celo nekaj pevcev iz opere je bilo med njimi. Nekateri so prihiteli z vlakom, drugi zopet z avtobusi, zopet drugi peš. Sprejemal jih je pri vhodu v cerkev sam gospod župnik Janez Smrekar, ki je vse odličnike sam osebno poznal. Vsakega je prijazno pozdravil, mu stisnil roko v pozdrav in mu izročil lepo izdelan program pesmi današnjega koncerta. Za vse goste so bile pripravljene prve klopi na obeh straneh pred glavnim oltarjem.

Med ljubitelji petja, ki so dospeli iz Ljubljane z avtobusom, sta bila tudi dva operna pevca - baritonist Janko Ahačič in pa tenorist Vladimir Strniša. Avtobus je bil poln in naša dva pevca nista odšla naravnost v cerkev, ampak sta stopila na vrt Hladnikove gostilne pod cerkvijo, da se v senci divjih koštanjev nekoliko ohladita. Zbrala sta primeren prostor in sedla. Ko sta se nekoliko oddahnila, sta naročila piva.

Zvonovi so slovesno pritrkavali in vabili farane k popolndanski službi božji, ki so slovesno razpoloženi hiteli mimo gostilniškega vrta v cerkev.

Zvonovi so utihnili in procesije ljudi so prenehale. Le tu in tam je še hitel kak zamudnik proti cerkvi.

"Cas je, da greva tudi midva" je dejal Strniša Ahačiču, "sicer bova mudila in opravilo motila".

Ahačič pa ni bil pri volji, da bi odhajal iz tega prijet-

nega hladu v cerkev. Udobno je sedel in počasi vlekel svojo cigareto. Bil je umetnik z visoko pevsko izobrazbo, tankim posluhom in odličnim glasom, ki mu je že prvo leto prinesel slavo prvega pevca slovenske opere. Strniša ga je težko spravil od doma.

"Poznam take podeželske koncerte. Vsi so ehaki. Kadar sem šel, sem se vedno slabe volje vračal," je ugovarjal Strnišu, ki ga je vabil na koncert.

Sedaj se je pa ugodneje počutil pri pivu in svoji cigareti in premišljeval kdo zna kaj. Iz gostilne je stopila natakara in se jima približala:

"Kaj gospoda ne gresta na koncert?" je vprašala, ker bi tudi sama rada šla in zato čim preje rada odpravila edina gosta.

"Seveda pojdeva", je takoj dejal Strniša in vstal ter vprašal za račun in plačal. Ko je natakara odšla, je tudi Ahačič počasi in leno vstal. Odšla sta čez vrt in po stopnjicah do cerkve.

Pri glavnem vhodu nista mogla vstopiti, ker je bila cerkev polna, zato sta poskusila pri stranskih vratih. Reditelj, ki je stal med vrati, jima je izročil program. Ko sta vstopila, je gospod kaplan že končal z litanijami in vse je bilo v pričakovanju začetka koncerta.

Med vrati je bil prepil, zato sta stopila naša zapoznela gosta naprej v cerkev. Pred seboj v prvih klopih sta zagledala povabljenega goste, dobro poznane gospode iz Ljubljane.

V cerkvi je bilo tiho kot bi bila prazna. V to tihoto pa so zabučale orgle, koncert se je pričel.

Cilka je stala tako, da je bila obrnjena k pevcem in orglam. Pred seboj je imela ves zbor in oči vseh pevcev so bile obrnjene vanjo. Sledili so vsakemu njenemu gibu. Bili so vsi nekam slovesno razpoloženi. Pred pričetkom koncerta so imeli nekoliko treme, bili so malce nervozni, menda zato, ker so že težko čakali in krotili svoje razpoloženje. Čim je pa Cilka stopila na svoj prostor, dala znamenje za začetek in so se oglasile orgle, se je vse drugo v trenutku razblinilo v nič. Pred seboj so videli samo Cilko, ki je z eno skoraj hipnotično močjo znala izvabiti iz vsakega pevca čudovite glasove. Njeno dirigiranje ni bilo samo v neko podzavestno kriljenje z rokama, ampak je tudi z mimiko svojih oči, potez in ust pred pevcem slikala vsebino in milino pesmi, da je pevec odprl odprl še morda zadnje najgloblje občutke, ki jih je sam doživljal v svoj glas.

Ob forte in crescendo so tudi orgle močno zabučale, ob nežnem solo pa so nalahno božale srebrn glas Cilkiinega soprana.

Program ni bil sestavljen samo po cerkvenem letu, ampak tudi tako, da je glasovno pesem prekašala pesem.

Po vsaki pesmi pevci niso bili nagrajeni z aplavzom, ker je bilo v cerkvi, toda vse ozračje in razpoloženje je od pesmi do pesmi naraščalo. Po vsaki pesmi so pevci opazovali Cilko in hoteli iz njenega vedenja ugotoviti, če so dobro rešili vsak svojo nalogo.

Cilka pa se je smejala in jim ob vsaki pesmi povedala nekaj veselih besedi in tako od pesmi do pesmi večala dobro razpoloženje med pevci.

Poslušalci so bili vsi prevzeti. Preprosti ljudje so bili kar pozabili, da so v cerkvi in nekateri skoraj začeli ploskati. Ob koncu pa so kar presenečeni obsedeli in se šele sedaj zopet zbudili v sedanjost.

Gostje pa so bili presenečeni. Marsikdo se je udeležil koncerta zato, da se ne bi zameril svojemu prijatelju - župniku, drugi morda zopet zato, da so napravili kratek izlet iz mesta, le malokdo je bil med gosti, ki bi res od petja pričakoval kaj več kot je navadno cerkveno petje po naših cerkvah. Toda sedaj ob koncu so bili vsi prijetno iznenadeni. (Dalje prihodnjič).

=====
Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri